

Това, разбира се, още повече усилило любопитството на княгинята. „Води ме по-скоро на вашия корабъ, извикала тя, — искамъ лично да видя скжпоцѣнитѣ на твоя господаръ“.

Иванъ много се зарадвалъ, дѣто работата се нагласила така хубаво. Слѣдъ малко княгинята се озовала на кораба, придружена отъ Ивана. Като я видѣлъ, царьтъ-търговецъ се увѣрилъ, че хубостта ѝ е несравнено по-голѣма, отколкото могло да се сжди отъ портрета ѝ. Княгинята се изкачила на кораба; царьтъ я привѣтствувалъ и я поканилъ да я разведе изъ вжтрѣшнитѣ отдѣления. Иванъ въ това врѣме направилъ всички распореждания до капитана на кораба, бързо да замине. „Нагласи всичко, разпери платната, командувалъ той, и нека корабътъ се понесе по морето, като птица по въздуха!“ Прѣзъ всичкото това врѣме царьтъ развеждалъ княгинята изъ вжтрѣшността на кораба и продължавалъ да ѝ показва едно по едно хубавитѣ златни изработки. Улисана отъ чудната гледка, княгинята и не усѣтила, какво корабътъ отдавна вече се носи по откритото море. Когато изгледала всичко и направила своитѣ покупки, тя се сбогувала съ търговеца и се запжтила да си отива. Ала щомъ се изкачила на пабулата, тя съ ужасъ видѣла, че брѣгътъ билъ вече много далече.

— Боже мой, извикала уплашена тя, — азъ съмъ жестоко измамена и плѣнена отъ търговцитѣ. По-добрѣ да не съмъ била жива, отколкото да дочакамъ този позоръ! . . .

Царьтъ обаче я уловилъ кротко за ржката и захваналъ да я успокоява. „Азъ не съмъ търговецъ, а — царъ, обяснявалъ ѝ той. Ако се рѣшихъ да прибѣгна до такава хитрость, къмъ това ме принуди